

[Hilmar Baunsgaard.]

rette bebrejdelser imod, at man bruger et flertal i folketinget — det er jo nu engang parlamentarismens idé.

Til den højtærede finansminister, som havde gjort nogle beregninger over virkningerne af det radikale venstres skatteforslag og regeringens, vil jeg gerne sige, at med mit kendskab til finansministeren er jeg ganske klar over, at han kom til at begå en fejl, men det er ganske vist den fejl, der forklarer, at han tog fuldstændig fejl i sit regnestykke. Det ærede medlem, næ, undskyld, den højtærede minister — han er jo også medlem nu — den højtærede minister glemte at oplyse om, at vi har sagt, at vi gik ud fra, at i vor skala var folkepensionsbidraget inkluderet, det blev jo klaret op under udvalgsforhandlingerne, og det er 3 pct., og hvis ministeren prøver at se på de 3 pct., sammenlignet med det dér, så vil ministeren se, at hans regnestykke ikke holder.

Må jeg så sige om de indvendinger mod det kildeskattesystem, vi har foreslået, som ministeren fremførte, at det gik ministeren nøjagtig som det gik sidst, da han kom til at fremføre nogle indvendinger, der faktisk overbeviste os endnu mere om, at vort system er noget bedre end regeringens. Han brugte som indvending, at man kan jo risikere, at en mand bliver arbejdsløs og skal vente på efterbetaling. Ja, det er rigtigt, det kan han komme til efter det radikale venstres forslag i indtil 4 uger, efter regeringens kan han komme til at vente i indtil 12 måneder. Jeg kan oprigtigt ikke forstå, at det for den arbejdsløse skal være en fordel, hvis han ikke kan undvære pengene i 4 uger, at skulle undvære dem i 12 måneder; det bliver i hvert fald en noget forsinket fordel for ham.

Og så må jeg lige sige, at ministeren kan ikke oprigtigt mene, at det forslag, vi har stillet, skulle give arbejdsgiverne mere arbejde. Ministeren ved, at vort forslag netop bygger på, at alle beregningerne tages fra arbejdsgiveren som hans administrative opgave og lægges over til skattemyndighederne. Og det er vel det, at man kan nå nærmere den definitive kildeskat og kan fritage arbejdsgiverne for det store

administrative besvær, der, når alt kommer til alt, er dette systems fordel.

Må jeg så sige til den højtærede statsminister: jeg skal ikke genoptage diskussionen om, hvad der blev sagt af hvem den aften; vi er jo alle i den situation, at det, man kommer til at tro på, vil afhænge af, hvis erindring man nærer størst tillid til. Men det har heller ikke så forfærdelig meget med sagen at gøre, og det er faktisk det, der bekymrer mig mest, at statsministeren ikke kan forstå, at man kan ikke forhandle på den måde, at man om aftenen sidder og siger til os: det er ikke muligt at tage 5 øres provenutab, vi har ikke 5 øre at slække med — og så kommer statsministeren dagen efter med et ultimatum i kraft af en aftale med SF, der pludselig bruger 300 millioner. Det er dér, det ligger, og det er i og for sig det, der bekymrer mig mest, at statsministeren ikke kan se det.

Det er klart, at når vi har en række opfattelser, der på enkelte områder er anderledes, og møder en afvisning med den begrundelse, at man tåler ikke noget provenutab, så er det, hr. statsminister, et stift stykke, at man dagen efter fremlægger en færdig aftale om at bruge 300 millioner. Nu ved jeg godt, at man vil skaffe dækning ad anden vej for noget af det; men hvorfor kunne man så ikke være kommet i tanke om det, da man var i drøftelse med os andre? (*Statsministeren* [J. O. Krag]: I blev jo underrettet!). Der var ikke noget at gøre, vi fik ikke nogen underretning; det er det, der er det tragiske ved det; det drejer sig jo om en lang række enkeltheder. Vi er endda i den situation, at vi i udvalget i kraft af, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen havde rejst spørgsmålet om at holde personbefordring uden for momsen, fik den oplysning fra finansministeren, at det måtte han råde til at man ikke gjorde, fordi det betød et provenutab på over 100 millioner. Og så kommer man dagen efter og siger, at nu er det et ultimatum, at I skal gøre det, efter at man selv har oplyst os om, at det skal man lade være med.

Må jeg så sige om den foreslåede dagsorden, at det radikale venstre vil undlade at stemme. Jeg er enig med statsministeren i, at ingen kan bebrejde socialdemokratiet,